
МЕТОДОЛОГІЯ; ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

УДК 316.0:17.023

DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2020.3.11>

В. В. Пержун

кандидат соціологічних наук, доцент,
докторант кафедри суспільного розвитку
та суспільно-владних відносин
Національної академії державного управління
при Президентіві України

СУЧАСНІ МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ДОСЛІДЖЕННЯ УПРАВЛІНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Складні процеси трансформації суспільного життя, що проходять в Україні, стосуються й галузі публічного управління. Сьогодні науково-методологічні проблеми дослідження управління, і як важливої його складової частини – управлінської культури, виходять на перший план в управлінській науці, політології, соціології, філософії тощо. Управлінська культура – це окомір управлінської діяльності, починаючи від органів місцевого самоврядування і закінчуючи центральними органами влади. Навіть більше, поняття «управлінська культура» вбирає у себе й охоплює науку, знання, практичні надбання про способи впливу на людей, а також – особисті якості управлінця, його вміння, досвід, галузевий професіоналізм, освіту, лідерські риси, вміння спілкуватися з людьми й доносити до них свої думки та ідеї; зрештою належний зовнішній вигляд, вільне володіння аудиторією тощо. Звідси, вивчення сучасних методологічних підходів до розв'язання проблем сутності, ознак і якостей управлінської культури на часі.

У статті зроблено спробу проаналізувати нові методологічні положення щодо визначення напрямів дослідження управлінської культури. Досліджуються як західні теорії, моделі й концепції, так і певні доробки з даних питань українських науковців.

Важливість дослідження методології публічного (державного) управління загалом, а також управлінської культури вимагає нових поглядів українських науковців, які мають осмислити теоретичні цінності досягнень передових країн світу у сфері управління й застосовувати їх здобутки в Україні, але не сліпо їх копіюючи, а прагматично й критично підходячи до цих теорій, концепцій та методологій. Необхідно виробити концепцію формування управлінської культури в Україні. При цьому використовувати світові здорові здобутки, але й не відкидати наші національні управлінські надбання.

Отже, справедливо говорити, що управлінська культура вбирає в себе як теоретико-методологічні, так і практичні положення, принципи і норми, які актуалізують різноманітні аспекти людського життя. Методологічно сформована управлінська культура своїми дієвими засобами впливає на свідомість, поведінку, вчинки людей, вона постає чи не одним із найважливіших факторів успішності управлінської діяльності.

Ключові слова: управлінська культура, управлінська діяльність, державне управління, публічне управління, методологія досліджень, суспільство, концепція, теорія.

Постановка проблеми. Складні трансформаційні процеси, що продовжуються в Україні, глибоко торкнулися і проблем

державного управління. Сьогодні постало питання його перебудови до стандартів цивілізованих країн, де управління дійсно публічне й направлене та працює на користь суспільства, держави, людини,

як найбільшого капіталу сучасності. Звідси актуальними постають питання нових методологічних підходів дослідження управлінської культури як державно-управлінського феномену. Перехід до відкритого публічного управління державою і суспільством – вимога часу, а роль і значення управлінської культури у цих процесах важлива, оскільки вона являє собою окомір усієї управлінської діяльності.

Аналіз досліджень і публікацій із даної проблематики. Серед західних досліджень, що спрямовані на вивчення проблем методології управління, варто згадати доробки: М. Армстронга («Менеджмент: методи та прийоми»); Ж. Дерріду («Структура, знак і гра у дискурсі гуманітарних наук»); П. Друкера («Завдання менеджменту в ХХІ ст.»); Д. Норта («Інститути, інституціональні зміни і функціонування економіки»); Т. Парсонса («Публічна політика: вступ до теорії і практики політики»); Ф. Фукуяму («Міцна держава. Управління і світовий порядок у ХХ ст.»); Д. Хелда («Глобальні трансформації: Політика, економіка і культура»); А. Хойзер («Нові форми управління») та ін. Останніми роками українські науковці також почали цікавитися цією проблематикою: В. Бакуменко – «Формування державно-управлінських рішень: проблеми теорії, методології, практики»; Г. Атаманчук – «Методологічні проблеми сучасного державного управління»; Л. Васильченко – «Управлінська культура і компетентність керівника»; А. Колодій – «Методологічне забезпечення науки «Державне управління»»; О. Петроє – «Еволюція моделі державного управління: від класичних демократій до врядування майбутнього»; Ю. Сурмін – «Методологія галузі «Державне управління»»; В. Пержун – «Управлінська культура публічних службовців: нові принципи формування та їх науково-теоретичне обґрунтування» та ін. Однак залишаються недостатньо вивченими питання нових методологічних підходів дослідження управлінської культури. Цьому ми приділимо увагу в даній публікації.

Мета статті – базуючись на дослідженнях, що розкривають основи, методи і принципи вивчення управлінської діяльності, проаналізувати сучасні мето-

дологічні підходи дослідження управлінської культури як державно-управлінського феномену.

Виклад основного матеріалу.

Поняття «управлінська культура» наукового обґрунтування набуло у ХХ столітті, коли свої ідеї, теорії, концепції почали розробляти класики управлінської думки: М. Вебер (типи управління та їх складові управлінської культури), В. Вільсон (державне управління як наука), Ф. Тейлор (основні принципи наукового менеджменту), П. Друкер (цільова концепція управління), А. Файоль (адміністративна теорія управління), Р. Мертон (концептуальна модель дисфункцій бюрократії), Т. Парсонс (управлінська організація як соціальний інститут), Е. Мейо (теорія людських відносин в управлінні), А. Маслоу (вчення про людські потреби та їх ієрархію), Г. Саймон (системна теорія управлінських рішень), А. Танненбаум (концепція управлінських впливів), Д. Норт (теорія інституційних змін) тощо. З цього часу сутність управлінської культури набуває сучасного державно-управлінського і суспільного значення.

Сучасна методологія досліджень дозволяє зробити висновок, що управлінська культура за своїм змістом визначається як структурна складова частина управлінської практичної діяльності. Навіть більше, варто говорити, що вона постає самостійною теорією управлінської науки, оскільки може розглядатися як своєрідна, наповнена і достатня система знань про управління.

Методологія дослідження управлінської культури також характеризується специфічним проблемним полем управлінської науки. У коло цих проблемних полів входить:

1) вивчення і пізнання теорії управління управлінської культури як складової частини управління (державного, публічного, соціального, управління бізнесом тощо);

2) оцінка ролі і значення управлінської культури у структурі управління;

3) визначення ефективних принципів, ознак і якостей управлінської культури в системі управлінської роботи;

4) вплив управлінської культури на організаційні можливості управління;

5) роль і значення управлінської культури у реформуванні державного будівництва й суспільного устрою та ін.

Розглянемо, на нашу думку, основні сучасні методологічні підходи, що можуть бути використанні в аналізі управлінської культури.

Найперше, важливо наголосити, що поза методології науки не існує. Якщо досліджувати методологічні засадничі основи управлінської культури та її ролі в управлінській діяльності, то необхідно сказати, що їх непросто визначити виключно з позиції державного управління, позаяк вони носять міждисциплінарний характер. Одна з дослідницьких проблем, А. Колодій, пише: «Становлення теорії публічного адміністрування (державного управління) неможливо уявити без того внеску, який зробили в цю науку представники суміжних наук – починаючи від Дж. К. Блунчлі, видатного німецького та швейцарського конституціоналіста XIX століття, який одним із перших у Європі поставив проблему відокремлення політики від державного управління до соціологів, економістів та політологів США XX століття (Р. Мертон, Дж. Ліндблома, Дж. Мейо, Ч. Меріема та інших), без яких наука управління була б сьогодні зовсім іншою» [4, с. 19].

Розробка й розвиток методології наукових знань відбувалася протягом довгого соціально-історичного періоду. Це діалектика Сократа та його пізніших наступників Г. Гегеля та К. Маркса; індуктивний метод Ф. Бекона та раціоналізм Р. Декарта; емпіризм Д. Локка; діалектичний підхід до пізнання І. Канта; принцип причинності П. Лапласа; синтетична теорія організації управління Л. Урвіка та Л. Гуліка; концепція ресурсів влади Д. Френча і Б. Рейвіна, концепція ділової культури Г. Хофстеде; теорія ефективності стилів керівництва Р. Лайкерта та ін.

Із часом все більше утверджувалися теоретико-методологічні напрацювання управлінської думки: класична школа управління – М. Вебер, Ф. Тейлор, А. Файоль, Г. Емерсон та інші; потім феноменологія Е. Гуссерля, її прихильники та критики; дещо пізніше – школа людських відносин та емпірична школа управління: Е. Мейо, Д. Мак Грегор, Р. Лайкерт, П. Друкер, Г. Міцберг та ін. Вони охоплюють період кінця XIX – 50-ті роки XX століття.

У 60-х роках XX століття проходить становлення системного погляду або школи соціальних систем, яку презентували У. Ешбі, Т. Парсонс, А. Етціоні, Д. Марч, Г. Саймон та ін.

70-80-ті роки XX століття характерні домінуванням у теорії державного управління нової школи науки управління та школи управління людськими ресурсами. Найбільш відомими її представниками є С. Бір, Р. Калмен, Р. Льюїс, Р. Майлз, Ч. Сноу та ін.

З 90-х років XX століття утверджуються школи організаційної культури та управління людським потенціалом: В. Сате, Е. Шейн, Г. Беккер, Т. Шульц та ін.

Отже, розробка методологічної проблематики управлінської культури найперше має бути спрямована на результативну й прагматичну управлінську діяльність органів державної влади й місцевого самоврядування. Концептуально-методологічний каркас, що обслуговував управління протягом останніх десятиліть, у багатьох випадках став неадекватний сучасним завданням. Актуальності набувають новітні методологічні напрями. Саме вони викликають необхідність методологічного аналізу управлінської культури як науково-практичної проблематики.

Початок XXI століття характерний тим, що у галузі наукової методології (також і для управлінської науки) в Україні починають визначатися й застосовуватися такі напрями, як: феноменологічний підхід М. Гайдеггера, теорія деконструкції Ж. Дерріда, соціальний конструктивізм П. Бергера і Т. Лукмана, соціологія інтеракціонізму Дж. Міда і Г. Блумера, угрунтована теорія А. Штрауса і Б. Глейзера, теорія «ігрового характеру» культури Й. Гейзінги, концепція «мистецтва керування враженнями» Е. Гоффмана, «теорія модернізації» С. Ліпсета, сучасні типи легітимності Д. Хелда та ін.

Філософія історії німецького мислителя М. Гайдеггера висвітлює та надає нові можливості розуміння людини як соціально-історичної істоти, осмислення «історичності» людського буття. У своїй незавершеній праці «Буття і час» філософ наполягає на необхідності подолання метафізичного мислення, що відзнача-

ється спрощеним розумінням історії як процесу. Історичне буття – це цілісний, нелінійний, багатовимірний, наперед не заданий процес, що має досліджуватися як «історична рефлексія з принципово відкритих антропологічних інтерпретацій та реінтерпретацій» [2, с. 107].

Деякі доробки управлінської культури можна розглядати з концептуальних позицій теорії деконструктивізму. Сутність цього підходу в тому, що він, певним і достатнім чином, являє собою історико-філософську спробу пояснювати й обґрунтовувати еволюційні етапи напрямів розвитку наукових знань від Античності до Нового часу зі своїми особливостями, підходами, трактуваннями тощо (у нашому випадку – це витоки, розвиток, формування і сучасне становлення управлінської культури). Його також можна вважати як своєрідну теорію сучасного соціально-філософського бачення проблем управління, так і минулі надбання попередньої управлінської думки. Найбільш відомий представник деконструктивізму французький мислитель Ж. Дерріда розглядає його як взаємопов'язані відносини і зв'язки між поняттями, категоріями, явищами і т. д. Тому реконструкція уявляється як, з одного боку, техніка вирішення поставленої проблеми, а з іншого – стратегія, що має визначатись певною діяльністю, щоб виявляти не завжди видиме в досліджуваній проблемі. Ця концепція, на відміну від метафізичного погляду, не шукає якогось всезагального пояснення явищ і процесів, а говорить про «демонтаж метафізики як привілейованого дискурсу» [8, с. 33].

Таким чином, деконструктивізм Ж. Дерріда – це, так би мовити, вимога до застосування нового типу наукового мислення, а також, що найбільш вагомо, необхідність нових і новітніх прийомів і підходів у вирішенні традиційних проблем сьогодення. Звідси сам Ж. Дерріда робить висновок про сутність принципу реконструкції, що «деконструкція не є негативною, і не є деструкцією, вона не виступає руйнацією (хоча інколи й руйнація необхідна), а визнається як пошук нових можливостей і пріоритетів у межах альтернативного обговорення, котрий зазвичай важко піддається у традиційному філософському аналізі» [9, с. 173].

Поведінкову концепцію в управлінні пов'язують з теорією символічного інтеракціонізму Дж. Міда і Г. Блумера, а також теорією соціального обміну Дж. Хоманса та теорією справедливого обміну Дж. Адамса [5, с. 281–328]. Усі названі теорії мають свої особливості, однак, разом із тим, взаємодоповнюють одна одну. Що стосується управлінської культури, то поведінка в тій чи іншій ситуації для управлінця дуже важлива. Отже, ми робимо висновки, що основними складовими частинами для управлінської діяльності з погляду даної теорії є:

- соціальна взаємодія людей в управлінській роботі;
- роль соціального середовища й оточення;
- важливість принципів заохочення та покарання;
- справедливий характер винагороди;
- стимулятивні символи, які мають вплив на характер взаємовідносин і поведінки;
- управлінські процеси проходять через індивідуальні дії людей, їх взаємодію;
- відношення окремої людини (особистості) і суспільства є певним проявом так званого символічного спілкування, на яке мають вплив такі процеси, як соціалізація, комунікація, виховання, освіта, поведінкові ефекти і т. п.

Сучасні типи легітимності влади й управління базуються на класичній теорії М. Вебера. До неї можна віднести типологію легітимності Д. Хелда. Він у своїх управлінських розробках дещо доповнює та конкретизує з позицій сучасності окремі положення легітимності М. Вебера і виділяє такі типи легітимності:

- згода у прийнятті рішень, якщо існує загроза життя;
- згода в силу неприяності до окремо взятої людини;
- прагматична, особиста вигода;
- чисто інструментальна, невмотивована підтримка;
- нормативна підтримка, яка передбачає єдність спільного бачення й вирішення соціально-економічних, політичних і управлінських проблем;
- підтримка діяльності певних наближених політично й соціокультурно лідерів і соціальних груп;

– ідеальна підтримка або повна схожість й тотожність позицій влади й суспільства [10, с. 378].

Сьогодні серед новітніх концепцій державного управління, котрі домінують у розвинутих країнах Заходу, а також певне їх впровадження відбувається і в Україні варто назвати: неоінституційну теорію (Р. Коуз, Д. Норт, О. Вільямсон); концепцію «активізуючої держави» (І. Валлерстайн, Е. Тоффлер); теорію політичних мереж (Т. Берцель, Р. Келлі, М. Сміт); концепцію «управління за цілями» або «збалансованої системи показників» (Д. Нортон, Р. Каплан); теорію «нового державного менеджменту» (Т. Геблер, Д. Озборн); «новий публічний менеджмент» (Г. Алісон, Б. Амарджані) та ін. Якщо зробити певний аналіз, то можна прийти до висновків, що всі перераховані концепції відображають й направлені на забезпечення якості та гнучкості державного управління (тут краще говорити публічного управління) як системи. Також вони передбачають дієвий соціальний діалог держави і громадянського суспільства, що розуміється як співробітництво та спільна відповідальність. Сучасне публічне управління – це, свого роду, компроміс, який передбачає, що в управлінні державою і суспільством бере активну участь безпосередньо суспільство.

Найбільш актуальними з точки зору дослідження ролі і значення управлінської культури є неоінституційна теорія, яка дає можливість визначати управлінську культуру як старт вирішення різноманітних управлінських проблем, що вбирають у себе різні інституційні форми, а також допомагає взаємодії різноманітних суб'єктів управління. Про це пишуть такі дослідники, як Р. Коуз, Д. Норт, Р. Войтович, С. Тертичка, Т. Новаченко, І. Мальковська та ін.

Концепція «активізуючої держави» базується і визначається на результативності співпраці між суспільством і державою, ба більше, вони у межах взаємної соціальної дискусії розділяють і беруть на себе відповідальність за суспільно-державні справи. У такій роботі власне і має проявлятися рівень управлінської культури влади, державних управлінців і громадянського суспільства. Вирішення

назрілих суспільних проблем ініціює держава, але при цьому головними її функціями мають бути: активність, ініціатива і стимулювання. На це звертають увагу І. Валлерстайн, Е. Тоффлер, О. Гаман-Голутвинова, С. Серьогін, О. Стегній та ін.

У наш час знову звертаються до управлінської концепції за результатами, яку розробив П. Друкер, але вже дещо з нових підходів і позицій. Р. Каплан і Д. Нортон доповнюють й насичують дану теорію розробили свою методологію управління – «збалансована система показників» [3], у якій відводиться значна роль управлінській культурі. В умовах функціонування управлінських систем різного рівня управління мають координувати свої рішення й дії, від яких багато в чому залежить результативність управлінських показників. І саме тут такі якості управлінської культури, як комунікабельність, принциповість, професійність, толерантність, взаєморозуміння, вміння прийняття колективних рішень тощо виступають балансом між управлінськими гілками влади, про що наголошують Л. Васильченко, В. Козаков, Г. Чайка, С. Калашнікова та ін.

Сьогодні також актуалізується концепція «нового публічного управління», складовою частиною якого є утвердження соціальної солідарності між суспільством і державою. Згідно із цією концепцією збільшується вагомість в управлінні таких сучасних складових частин управлінської культури, як: верховенство права, підсилення ролі й значення представницької демократії, формування зрілої правової культури громадян, практичне втілення самоврядування та його підтримка державою, мобільний, професійний, відповідальний державний менеджмент і т. ін. Окрім цього, пропонується вживати замість базового, у переважній своїй більшості, поняття управління, більш сучасне демократичне врядування. Про це пишуть українські дослідники: А. Колодій, Т. Безверхнюк, Н. Обушна, Л. Гонюкова, А. Гошко, М. Карпа та ін.

Перспективою для трансформаційних суспільств, яким є наше українське суспільство, може бути, як зразок чи приклад, концепція «доброго врядування», що була вивчена й практично застосована у краї-

нах колишнього соціалістичного табору: Польщі, Чехії, Словаччії, Хорватії тощо. Вона передбачає певні вимоги до управлінської культури керівників, публічних службовців, а основними складовими її є:

- представники публічного управління та адміністрування наповнюють свою роботу гуманітарною та соціальною складовою частиною;

- формування й утвердження нового розуміння й підходу до управління (врядування), що вимагає не тільки ефективності, але й результативності, відкритості управління, доступності, підзвітності, контролю і самоконтролю;

- управління має базуватися й виходити згідно вимог громадян, їхніх потреб і запитів;

- у прийнятті управлінських рішень мають домінувати верховенство конституційного права і свобод громадян;

- у центрі державних і суспільних інтересів та процесів має перебувати людина;

- практична скоординована управлінська діяльність центральних органів влади та місцевого самоврядування [1, с. 5–10].

У сучасних умовах все більшої вагомості набуває ситуаційний підхід у методології дослідження управлінської культури. Він дозволяє більш досконаліше зрозуміти проблеми формування управлінської культури та шляхи їх вирішення. Тут також доцільно говорити про застосування угрунтованої теорії, що є типом якісного дослідження у соціології та управлінській науці. Вона дозволяє вивчати проблемні питання управлінської культури немовби з середини, поглиблено, з якісними оцінками. Основні положення угрунтованої теорії розробили американські соціологи А. Штраус і Б. Глейзер у своїй праці «Відкриття угрунтованої теорії»; в подальшому ці автори доповнювали й розвивали дану теорію у працях: «Теоретична сензитивність» Б. Глейзера, «Якісний аналіз для соціальних дослідників» А. Штрауса, «Угрунтована теорія на практиці» А. Штрауса і Дж. Корбіна [7, с. 528]. Угрунтовану теорію можна порівняти з процесом збирання грибів у лісі, коли всі знають, що вони там є, але необхідно прикласти зусилля, щоб їх відшукати. Тобто управлінська культура вбирає в себе не тільки наявні, видимі якості й ознаки, але й при-

ховані, вербальні, які формувалися ментально й перебувають у самосвідомості, соціально-історичній пам'яті, внутрішніх почуттях і викликах управлінця. Про це, більш докладніше, писав автор цієї публікації у статті «Емпірико-соціологічні дослідження історичної пам'яті: виміри поведінкових ефектів оцінки минулого України» [6].

Аналізуючи праці як українських, так і зарубіжних дослідників, а саме: «Ситуаційний механізм прийняття управлінських рішень: методологія, моделі та методи» Р. Лепи; «Ключі до успіху, або організаційна та управлінська культура» Ю. Палехи; «Людина у ринковому суспільстві: орієнтації, поведінка, культура» В. Пилипенка; «Ситуаційний менеджмент: науково-методологічний аспект» Л. Федулової та Г. Фролової; «Прийдешнє постіндустріальне суспільство. Досвід соціального прогнозування» Д. Белла; «Посібник з аналізу державної політики» Брауна М. Пола; «Кращі ідеї Пітера Друкера» Е. Едерхейма; «HR-менеджмент: Пошук, підбір, тренінг, адаптація, мотивація, дисципліна, етика» Н. Корнеліуса; «Стратегічний облік для керівників» Б. Райана та інших – можна визначити багатогранність ситуаційного методологічного підходу. Він передбачає ситуаційну думку, ситуаційне мислення, оскільки виникнення управлінських проблем багатоаспектне, не завжди конкретно визначене, містить у собі безліч критеріїв, невизначених раніше проблем, які можливо дослідити з позицій найбільш глибокого, досконалого вивчення; тобто проблеми (у нашому випадку – управлінської культури), що можуть виникати, не завжди наявні, вони приховані та потребують ретельного аналізу, як про це попереджували Б. Глейзер і А. Штраус.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Таким чином, науковий аналіз і практичні здобутки на теренах дослідження методології управлінської культури призведуть, на наше переконання, до більш дієвих та результативних ознак управлінської діяльності органів центральної влади, самоствердження місцевого самоврядування. Настає час, коли необхідне поєднання класики і нових підходів до проблематики управлінської культури, які відповідали б сучасним цивілізаційним викликам управлінської роботи.

Представлений методологічний аналіз управлінської культури не може претендувати на всезагальний та остаточний виклад проблеми. Ми розглянули, на нашу думку, найбільш важливі й маловивчені аспекти управлінської культури, яка є складовою частиною управлінської науки та управлінської діяльності. Тематика залишається відкритою для подальших науково-теоретичних розвідок у галузі управлінської думки, політології, соціології та інших соціально-гуманітарних і поведінкових наук.

Список використаної літератури:

1. Бенчмаркінг доброго врядування: практичний посібник / за заг. ред. А. Гука. Київ : ТОВ «Видавництво «Юстон», 2018. 60 с.
2. Землянський А.М. Людиновимірність історії у феноменологічній філософії М. Гайдеггера. *Гуманітарний вісник ЗДІА*. 2014. № 56. С. 102–107.
3. Каплан Р., Нортон Д. Сбалансована система показателів. От стратегії к действию / пер. с англ. Москва : Олимп-Бизнес, 2017. 320 с.
4. Колодій А.Ф. методологічне забезпечення науки «державне управління».
5. Осипова Н.Г. Западная социология в XX столетии: ключевые фигуры направления и школы: научная монография. Москва : Канон+ РООИ «реабилитация», 2018. 496 с.
6. Пержун В.В. Емпірико-соціологічні дослідження історичної пам'яті: виміри поведінкових ефектів оцінки минулого України. *Соціально-гуманітарний вісник: збірник наукових праць*. Харків : СГ НТМ «Новий курс», 2018. С. 19–24.
7. Соціологія / за заг. ред. С.О. Макеєва. Київ : Товариство «Знання» КОО, 2008. 566 с.
8. Стояцька Г. «Подолання метафізики»: контрверзи деконструктивізму. *Філософія: нова парадигма*. 2015. Вип. 127. С. 29–40.
9. Философия и литература. Беседа с Жаком Деррида. Жак Деррида в Москве и деконструкция путешествия. Москва : РИК Культура, 1993. С. 151–186.
10. Хелд Д. Глобальные трансформации: Политика, экономика и культура / пер. с англ. В.В. Сапова. Москва : Прогресс, 2004. 576 с.

Perzhun V. Modern methodological approaches to the study of management culture

The complex processes of transformation of public life taking place in Ukraine also concern the field of public administration. Today, scientific and methodological problems of the study of management, and as an important component of its management culture, come to the fore in management science, political science, sociology, philosophy and more. Management culture is a measure of management activity, starting from local governments and ending with central authorities. Even more, the concept of "management culture" absorbs and encompasses science, knowledge, practical knowledge about ways to influence people, as well as – the personal qualities of the manager, his skills, experience, industry professionalism, education, leadership skills, ability to communicate with people and to convey to them their thoughts and ideas; in the end, proper appearance, free possession of the audience, and so on. Hence, the study of modern methodological approaches to solving problems of the nature, characteristics and qualities of management culture over time.

The article attempts to analyze the new methodological provisions for determining the areas of research of management culture. Both Western theories, models and concepts, as well as certain developments on these issues of Ukrainian scientists are studied.

The importance of studying the methodology of public (state) management in general, as well as management culture requires new views of Ukrainian scholars who must comprehend the theoretical values of the achievements of advanced countries in the field of management and apply their achievements in Ukraine, but not blindly copying them, but pragmatic and critical to these theories, concepts and methodologies. It is necessary to develop a concept of forming a management culture in Ukraine. At the same time, use the world's healthy achievements, but also do not reject our national management assets.

Thus, it is fair to say that the management culture absorbs both theoretical and methodological and practical provisions, principles and norms that actualize various aspects of human life. Methodologically formed management culture by its effective means affects the consciousness, behavior, actions of people, it is almost one of the most important factors in the success of management.

Key words: managerial culture, managerial activity, public administration, public administration, research methodology, society, concept, theory.